

Vlaams
Parlement

stuk **1171** (2010-2011) – Nr. 1
ingediend op 26 mei 2011 (2010-2011)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van diverse bepalingen van de
Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	15
Advies van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed	21
Advies van de Raad van State	27
Ontwerp van decreet	35

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

Met voorliggend ontwerp van decreet wordt de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) op volgende vier punten verduidelijkt dan wel gewijzigd:

1. de bevoegdheid voor het verlenen van de onteigeningsmachtiging bij gelijktijdige opmaak van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) en het onteigeningsplan (artikel 2);
2. de procedure voor de behandeling van aanvragen tot planologische attesten (artikel 3, 4 en 7);
3. de beroepstermijn bij de Raad voor Vergunningenbetwistingen (artikel 5);
4. de mogelijkheid om af te wijken van stedenbouwkundige voorschriften in functie van milieuvergunningen (artikel 6).

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 2

Het huidige artikel 2.4.4, §2, eerste lid, VCRO bepaalt dat het onteigeningsplan dat gelijktijdig met het ruimtelijk uitvoeringsplan wordt opgemaakt, dezelfde procedure doorloopt die geldt voor de opmaak van dat ruimtelijk uitvoeringsplan. Deze regeling herneemt het vroegere artikel 70, §2, eerste lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, behalve dan wat de gelijktijdige opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en een onteigeningsplan betreft. Artikel 28, 1°, van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid heeft de regel geschrapt die bepaalde dat het onteigeningsplan gekoppeld aan het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet aan de deputatie, maar aan de Vlaamse Regering moest worden voorgelegd nadat de deputatie het ruimtelijk uitvoeringsplan had goedgekeurd.

Uit de memorie van toelichting (*Parl. St.*, Vl. Parl., 2008-09, nr. 2011/1, p. 49) blijkt met zoveel woorden dat de decreetgever door deze wijziging de bevoegdheid voor de afgifte van de onteigeningsmachtiging in handen van de deputatie heeft willen leggen als het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en het onteigeningsplan gelijktijdig worden opgemaakt. Die bevoegdheid zou impliciet besloten liggen in de procedurele koppeling: omdat dezelfde procedureregels van toepassing zijn, wordt (stilzwijgend) aan de deputatie de bevoegdheid verleend ook te beslissen over de onteigeningsmachtiging.

De achterliggende bedoeling mag dan wel duidelijk zijn, toch is het niet evident te stellen dat met het huidige artikel 2.4.4, §2, eerste lid, VCRO de deputatie bevoegd is voor het verlenen van de onteigeningsmachtiging bij gelijktijdige opmaak van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en het onteigeningsplan. De deputatie is op grond van de onteigeningswetgeving onbevoegd tot onteigening te machtigen. De federale onteigeningswetten van 27 mei 1870 en van 26 juli 1962 vereisen een machtiging bij koninklijk besluit. In een gewest- of gemeenschapsaangelegenheid is dat dus een besluit van de Vlaamse Regering. Bovendien is het nog maar de vraag of de decreetgever bevoegd is van dat vereiste af te wijken door de deputatie als machtigende overheid in onteigeningsaangelegenheden aan te duiden. Artikel 79, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen verplicht de gewesten en de gemeenschappen in de uitoefening van hun onteigeningsbevoegdheid de bij de federale wet bepaalde gerechtelijke procedure te eerbiedigen.

Daartegenover staat dat, zoals het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld (arrest nr. 85/93 van 16 december 1993), de afgifte van de onteigeningsmachtiging als een daad van bestuurlijk toezicht moet worden aangemerkt. Op grond van artikel 7, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen (BWHI) is het gewest bevoegd voor de organisatie en de uitoefening van het administratief toezicht. Dat pleit dan weer voor de bevoegdheid van de decreetgever de deputatie de machtigingsbevoegdheid te geven. In de parlementaire voorbereidingen van de VCRO wordt naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof verwezen om de grondwettigheid van de huidige regeling te verdedigen.

Vrijwel onmiddellijk na de inwerkingtreding op 1 september 2009 heeft die onduidelijkheid in de praktijk tot moeilijkheden geleid. Sommige provincies ontkennen dat ze bevoegd zijn voor de afgifte van de onteigeningsmachtiging en verwijzen de gemeente door naar de minister bevoegd voor Binnenlands Bestuur. Het is meer dan wenselijk dat deze rechtsonzekerheid wordt verholpen en de controverse wordt beëindigd door expliciet te bepalen wie de machtigingsbevoegdheid heeft.

Gekozen wordt voor de aanduiding van de Vlaamse Regering als overheid die de machtiging tot onteigening afgeeft, wat dus een terugkeer inhoudt naar de regeling die gold vóór 1 september 2009. Daarmee wordt geen oordeel uitgesproken in de discussie over de grondwettigheid van de deputatie als machtigende overheid. De keuze voor de Vlaamse Regering is uitsluitend ingegeven door de zorg te komen tot een rechtszekere oplossing.

In haar advies van 30 maart 2011 ondersteunt de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO) deze wijziging.

Artikel 3

De artikelen 3 en 4 van dit decreet brengen een wijziging aan in de regeling met betrekking tot de planologische attesten in de VCRO.

De bedoeling van deze ingreep bestaat erin tot een logischere en actuelere taakverdeling te komen bij de behandeling van de planologische attesten. In de bestaande regeling worden attesten ingediend bij de gedelegeerde planologische ambtenaar, die het dossier na onderzoek van ontvankelijkheid en volledigheid doorstuurt naar de gemeente, de provincie of de bevoegde gewestelijke dienst. Een meerderheid van de aanvragen tot planologisch attest wordt echter met toepassing van die regeling toegewezen aan de gemeente (uit nazicht van de gegevens blijkt dat ruim 90% van de aanvragen die sinds de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009 volledig en ontvankelijk werden bevonden, toegewezen werden aan de gemeente). Het is eenvoudiger en efficiënter indien de aanvragers hun dossier rechtstreeks aan de gemeente kunnen bezorgen, en de gemeente in een beperkt en welomschreven aantal gevallen de aanvraag moet doorverwijzen naar het provinciale of Vlaamse niveau. Bovendien is bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van een dossier de vergunningstoestand een belangrijk element. De gemeenten beschikken rechtstreeks over de informatie die nodig is om de gegevens van aanvraagdossiers op dit punt na te trekken.

In haar advies van 30 maart 2011 geeft de SARO aan dat zij het positief vindt dat het ontwerp van decreet (artikel 3) nu voorziet dat een aanvraag voor een planologisch attest wordt bezorgd aan de gemeenten.

Met de voorgestelde ingreep verschuift dus weliswaar een deel van de werklast in de behandeling van de attesten naar de gemeenten, maar dit blijft relatief beperkt omdat de gemeenten voor de overgrote meerderheid van de aanvragen sowieso het dossier inhoudelijk moeten onderzoeken en er een beslissing over nemen. Over de attesten die met

de huidige regeling toegewezen worden aan het gewest en de provincie, wordt overigens de gemeente om een inhoudelijk advies gevraagd, waardoor ook in die gevallen de gemeente de aanvraag inhoudelijk onderzoekt. De – beperkte – bijkomende werklast is gespreid over de gemeenten, gelet op de spreiding van de aanvragen van bedrijven.

De concrete dossiersamenstelling moet het voorwerp uitmaken van een uitvoeringsbesluit: De formulering van de decreetsbepaling is gebaseerd op de tekst met betrekking tot stedenbouwkundige vergunningsaanvragen, artikel 4.7.13 en volgende VCRO. Omdat het huidige artikel 4.4.29, VCRO een grond voor uitvoeringsbepalingen voor de dossiersamenstelling bevat, wordt het betrokken onderdeel van artikel 4.4.29 geschrapt door artikel 4 van dit ontwerp (cf. infra).

Op grond van de ervaring met de behandeling van de aanvragen in het verleden, moeten de regels over de dossiersamenstelling gescreend en zoveel als mogelijk vereenvoudigd worden om de (bijkomende) werklast voor de gemeenten zo beperkt mogelijk te houden. Om die reden ook wordt ingeschreven dat de dossiersamenstelling gedifferentieerd kan zijn naargelang de aard van de aanvraag.

In verband met de ontvankelijkheid van aanvragen is er tot nader order geen nood aan uitvoeringsbepalingen. Artikel 4.4.24, VCRO lijkt voldoende duidelijk op dit vlak. De voorwaarde dat een bedrijf hoofdzakelijk vergund is moet toegepast worden met inachtneming van de definitie van dat begrip in artikel 4.1.1, 7°, VCRO.

In paragraaf 2 wordt beschreven wie, na het onderzoek van de volledigheid en de ontvankelijkheid, bevoegd is om te beslissen over de aanvraag. In de huidige regeling gebeurt er een toewijzing door de gedelegeerde planologische ambtenaar. In de algemene toelichting werd vermeld dat reeds met die huidige regeling in meer dan 90% van de gevallen de aanvraag inhoudelijk behandeld wordt door de gemeente. Het uitgangspunt voor de bijgestelde regeling is dus dat de gemeente bevoegd is. De Vlaamse Regering moet een limitatieve (en beperkte) lijst opstellen van gevallen waarin de provincie of het gewest bevoegd is. Een ‘toewijzing’ is dan niet meer nodig.

De Vlaamse Regering bepaalt door middel van een uitvoeringsbesluit in welke gevallen de Vlaamse Regering dan wel de deputatie over de aanvraag beslist. Hierbij zullen volgende aspecten in rekening gebracht worden:

- de schaal van het bestaande bedrijf en de omvang van de beoogde ontwikkelingen;
- de aard van het bedrijf;
- de ligging.

Met een uitvoeringsbesluit zouden bijvoorbeeld volgende aanvragen voor inhoudelijke beslissing kunnen toevertrouwd worden aan het gewest:

- de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn geheel of gedeeltelijk gelegen binnen het toepassingsgebied van bestemmingsvoorschriften opgenomen in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan of een ontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en de werken of handelingen die met het attest beoogd worden zijn in strijd met de voorschriften van het betrokken gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een landbouwbedrijf en de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn geheel of gedeeltelijk gelegen in een Vlaams Ecologisch Netwerk (VEN) of een speciale beschermingszone – habitatrictlijngebied;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een bedrijf met een kleinhandelsoppervlakte van meer dan 5000 m², het bedrijf beoogt met de aanvraag een uitbreiding van die kleinhandelsoppervlakte met meer dan 50 procent en de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft zijn geheel of gedeeltelijk gelegen binnen de afbakeningslijn van een stedelijk gebied aangeduid in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan of ontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een bedrijf waarvan de terreinoppervlakte nodig voor de bedrijfsvoering groter is dan 5000 m², het bedrijf beoogt met de aanvraag een uitbreiding van die oppervlakte met meer dan 100 procent

en de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn geheel of gedeeltelijk gelegen in VEN of een speciale beschermingszone – habitatrictlijngebied, of in een gemeente die overeenkomstig het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen deel uitmaakt van een groot- of regionaalstedelijk gebied, van het Economisch Netwerk Albertkanaal of van het buitengebied;

- de aanvraag beoogt een herbestemming naar ontginningsgebied;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een bedrijf dat grootschalige recreatie aanbiedt en de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn geheel of gedeeltelijk gelegen in VEN of een speciale beschermingszone – habitatrictlijngebied.

Volgende aanvragen zouden voor inhoudelijke beslissing kunnen toevertrouwd worden aan de provincie:

- de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn geheel of gedeeltelijk gelegen binnen het toepassingsgebied van bestemmingsvoorschriften opgenomen in een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan of ontwerp van provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan en de werken of handelingen die met het attest beoogd worden zijn in strijd met de voorschriften van het betrokken provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een bedrijf dat deel uitmaakt van een kleinhandelsconcentratie overeenkomstig het provinciaal ruimtelijk structuurplan;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een bedrijf met een kleinhandelsoppervlakte van meer dan 5000 m², het bedrijf beoogt met de aanvraag een uitbreiding van die kleinhandelsoppervlakte met meer dan 50 procent en de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn geheel of gedeeltelijk gelegen binnen de afbakeningslijn van een stedelijk gebied aangeduid in een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan of ontwerp van provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan of een gemeente die deel uitmaakt van het buitengebied overeenkomstig het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen;
- het planologisch attest wordt aangevraagd door een bedrijf waarvan de terreinoppervlakte nodig voor de bedrijfsvoering groter is dan 5000 m², het bedrijf beoogt met de aanvraag een uitbreiding van die oppervlakte met meer dan 100 procent en de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, zijn enerzijds geheel of gedeeltelijk gelegen in een gemeente die overeenkomstig het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen deel uitmaakt van een kleinstedelijk gebied of geselecteerd is als specifiek economisch knooppunt en zijn anderzijds niet gelegen in VEN of een speciale beschermingszone – habitatrictlijngebied.

Een alternatief voor de voorgestelde regeling waarbij de gemeente de volledigheid en de ontvankelijkheid onderzoekt en daarna in een beperkt aantal gevallen doorstuurt, zou zijn dat de aanvrager rechtstreeks zijn aanvraag indient bij de bevoegde overheid. Dat is niet verkieselijk om volgende redenen:

- het is niet verenigbaar met het eenloketprincipe;
- onder meer voor wat de ontvankelijkheid (vergunningstoestand) betreft beschikt de gemeente rechtstreeks over informatie (via kennis van de lokale toestand, via vergunningenregister of archief) die niet op dezelfde manier beschikbaar is bij de provincie of het gewest;
- er wordt een last gelegd op de aanvrager die zelf moet uitzoeken of de aanvraag ressorteert onder de (limitatieve) lijst van gevallen die op gewestelijk of provinciaal niveau moeten behandeld worden; dit nagaan is veel minder evident voor een aanvrager dan voor de gemeente;
- bij ‘foutieve’ indiening moet teruggestuurd worden naar de aanvrager met vermelding wie wel bevoegd is;
- het aantal gevallen waarbij de gemeente niet bevoegd is, is sowieso beperkt (minder dan 1 op 10 dossiers).

Omwille van het verband tussen enerzijds de inhoud van een attestaanvraag en de beslissing erover en anderzijds de (eventuele) opmaak of wijziging van een ruimtelijk uitvoeringsplan, worden ook nog volgende aspecten aangepast:

- een aanvraag tot planologisch attest moet voortaan gebeuren onder verantwoordelijkheid van één of meer ruimtelijk planners;
- de beslissingsbevoegdheid op gemeentelijk niveau wordt bij de gemeenteraad gelegd.

In haar advies van 30 maart 2011 dringt de SARO er op aan dat dit uitvoeringsbesluit snel wordt opgemaakt en dat de concrete invulling van de taakverdeling tussen de drie niveaus in onderling overleg met de drie planningsniveaus wordt beslist.

Dit uitvoeringsbesluit is reeds in opmaak en zal dus niet lang op zich laten wachten.

In haar advies stelt de SARO dat artikel 3, 2° tot gevolg heeft dat de stedenbouwkundige ambtenaar en bij afwezigheid het college op zelfstandige wijze moeten inschatten wie de bevoegde planoverheid is. Foutieve inschattingen geven naderhand voer voor beroepen bij de Raad van State terwijl, bij gebreke aan administratieve beroepsmogelijkheid, heel de administratieve procedure tot het bekomen van een planologisch attest moet doorlopen worden. Het is aangewezen dat wat de toewijzing betreft een correctiemogelijkheid decretaal wordt ingeschreven.

De bevoegdheidsverdeling wordt zo uitgewerkt dat enkel duidelijk toetsbare of verifieerbare criteria uitmaken welk niveau bevoegd is (bijvoorbeeld ligging, actuele oppervlakte van een bedrijf en dergelijke.). Slechts in limitatief en ‘objectief’ omschreven gevallen is de provincie dan wel het gewest bevoegd, alle andere aanvragen worden behandeld door de gemeente. Er is met andere woorden geen beoordeling of afweging van de toewijzing aan de orde. Het is dan ook beter hier geen extra procedurestappen te voorzien. Mochten per uitzondering toch discussies rijzen, dan kunnen die vrij vroeg in de procedure opgelost worden aangezien de diverse bestuursniveaus betrokken worden in de adviesronde.

In haar advies stelt de SARO dat artikel 3, 4°, tweede en derde lid aanleiding kunnen geven tot absurde situaties wanneer de verschillende raden of colleges tot een ander besluit komen. Deze regeling lijkt bovendien in strijd te zijn met het subsidiariteitsbeginsel. Daarom is het aangewezen om deze hypothesen te laten behandelen door respectievelijk de provincie en het gewest.

In antwoord hierop kan worden aangevoerd dat het strijdig lijkt met het subsidiariteitsbeginsel om lokale problematieken te laten behandelen door een hogere overheid louter omdat ze een administratieve grens tussen twee gemeenten overschrijden. Elke gemeente beslist voor het eigen grondgebied, en het is vrij evident dat er overlegd wordt. In het ontwerp van uitvoeringsbesluit wordt sowieso overleg vereist voor de organisatie van het openbaar onderzoek.

Ten slotte merkt de SARO op dat een aantal knelpunten inzake planologische attesten met voorliggende wijzigingen niet worden opgelost. De SARO wijst op volgende lacune in de codex. Sinds het Aanpassings- en Aanvullingsdecreet biedt de VCRO de mogelijkheid om een planologisch attest op te maken zonder de verplichting tot opmaak van een RUP (dit valt a contrario af te leiden uit artikel 4.4.25, §6, en artikel 4.4.26, §1, eerste lid). Voorheen moest elk planologisch attest worden gevolgd door een RUP. Artikel 4.4.26, §2, VCRO biedt evenwel enkel de mogelijkheid om bij een aanvraag voor een stedenbouwkundige of een milieuvergunning af te wijken van de vigerende stedenbouwkundige vergunning in het geval het planologisch attest verplicht tot de opmaak of de wijziging van een RUP. Dit maakt een planologisch attest dat niet verplicht tot de opmaak van een RUP volkomen doelloos. Dit leidt er toe dat overheden er pro forma zullen voor opteren om een opmaak van een RUP in het planologisch attest in te schrijven en na het pro forma voorontwerp

van het RUP de procedure zullen stopzetten met als enige doel te ontsnappen aan de sanctie voorzien in artikel 4.4.26, §1, tweede lid.

De huidige regeling over het planologisch attest in de codex was precies bedoeld om ongerijmdheden tussen de uitspraak over de aanvraag enerzijds en de verplichting tot planopmaak anderzijds te vermijden. De codex stelt dat de bevoegde overheid zich moet uitspreken over zowel het behoud, als de korte- en langetermijnbehoeften. Daarnaast moet de bevoegde overheid zeggen of die uitspraak ook een planwijziging inhoudt, en dat moet volgens de codex consequent zijn met de uitspraak over het behoud, en over de korte- en langetermijnbehoeften. De huidige regeling over het planologisch attest is bij amendement in de tekst van het decreet gekomen. De parlementaire voorbereiding geeft de reden aan. Het gaat om *Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/3, p. 34. De toelichting bij het amendement verwijst naar de regeling die tot dan toe bestond en verantwoordt de nieuwe regeling:

“De huidige indeling in planologische attesten (positief, negatief, gedeeltelijk positief) zorgt in een aantal gevallen voor misvattingen of ongewenste gevolgen. Zo gebeurt het dat een attest afgegeven wordt, waarin wordt aangegeven dat een bedrijf behouden doch niet uitgebreid kan worden. Dergelijk attest kan zich bijvoorbeeld opdringen in het geval een zone-eigen bedrijf zonevreemd wenst uit te breiden, hetgeen een planwijziging vooronderstelt. Indien de bevoegde overheid oordeelt dat deze uitbreiding niet gewenst is, kan het bedrijf uiteraard behouden blijven, maar niettemin is er geen aanleiding (en ook geen verplichting) om tot de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan of een bijzonder plan over te gaan. Aangezien het bedrijf behouden kan worden, kan moeilijk een negatief attest worden afgegeven. Maar het attest als positief catalogeren, brengt ingevolge de huidige regeling mee dat de overheid verplicht een planprocedure moet opstarten.

Met amendementen nr. 71, 75, 76, 77 en 78 wordt, om dergelijke verwarring of ongewenste effecten in de toekomst te vermijden, het onderscheid tussen positieve, negatieve en gedeeltelijk positieve attesten verlaten.

Er wordt duidelijk gemaakt dat een attest zich moet uitspreken over het al dan niet behouden van het bedrijf op de plek waar het zich bevindt, en over de ontwikkelingsmogelijkheden op korte en op lange termijn. Aan beide uitspraken kunnen voorwaarden gekoppeld worden. Daarnaast moet het attest vermelden of er een plan zal worden gewijzigd of opgemaakt, uiteraard rekening gehouden met de uitspraken over het behoud en de ontwikkelingsmogelijkheden. De regeling wordt sluitend gemaakt door te stellen dat de overheid verplicht is om binnen het jaar een voorontwerp van plan(wijziging) op te maken, indien het attest besluit tot behoud met eventuele ontwikkelingsmogelijkheden, waarbij dat behoud of die ontwikkelingsmogelijkheden de opmaak of de wijziging van een plan veronderstellen.”.

Kortom, de regeling in de codex was precies bedoeld als verduidelijking ten opzichte van de vorige regeling. Het amendement was trouwens ingegeven door de praktijkervaring van de administratie.

Het is nuttig om ook nog het verband te verduidelijken met de zogenaamde kortetermijnvergunning waar het advies van de SARO naar verwijst. Volgens artikel 4.4.26 van de codex kan er een vergunning afgegeven worden voor de kortetermijnbehoeften als de overheid zich in een planologisch attest heeft geëngageerd tot planopmaak of planwijziging. Het is enkel in dat geval mogelijk. Om die reden ook wordt de betrokken vergunning in de parlementaire voorbereiding van de wetgeving en in de rechtsleer een ‘anticipatieve’ vergunning genoemd. Ze wordt afgeleverd voorafgaand aan of in afwachting van de planwijziging. Een planologisch attest dat zou vermelden dat geen plan zal worden opgemaakt, maar dat wel een vergunning in het vooruitzicht stelt op grond van het planologisch attest, is een onwettig attest. Het kan geen basis zijn voor een wettige vergunning. Dat strookt met wat daarnet is vermeld over het verband tussen de uitspraak

over behoud, kortetermijnontwikkelingen en langetermijnontwikkelingen enerzijds en de uitspraak over de planopmaak anderzijds. Ofwel zijn de kortetermijnontwikkelingen vergunbaar op grond van de huidige bestemming en eventueel de rechtstreekse afwijkmogelijkheden van artikel 4.4.16 tot 4.4.23. Dan is er geen planwijziging nodig en ook geen vergunning op basis van een planologisch attest. Ofwel is dergelijke planwijziging wel nodig voor de kortetermijnontwikkelingen. Dan kan de overheid die ze gunstig beoordeelt, niet anders dan zich engageren tot planwijziging. Op dat moment wordt ook de anticipatieve vergunning op grond van planologisch attest mogelijk. Het zou trouwens niet goed zijn een kortetermijnvergunning af te leveren en het plan niet te wijzigen. Want dan komt het bedrijf vroeg of laat toch weer in de problemen bij de verlenging van de milieuvergunning omdat het niet in een geëigende bestemmingszone ligt.

Aangezien het onderzoek van de ontvankelijkheid en de volledigheid toevertrouwd wordt aan de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, terwijl nog niet alle gemeenten dergelijke ambtenaar hebben aangesteld, is het nodig te beschrijven wie de taken waarneemt in die laatste gemeenten. Het college van burgemeester en schepenen moet dan een personeelslid met die taken belasten.

Initieel vormde deze bepaling een apart artikel (artikel 7). Aangezien de ontworpen regeling enkel bedoeld is voor niet ontvoogde gemeenten (ontvoogde gemeenten moeten immers over een gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar beschikken) kan deze bepaling in artikel 4.4.25, VCRO vermeld worden, naar analogie met artikel 4.7.14.

De Raad van State raadde aan de inwerkingtreding op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum uit te breiden tot (initieel) artikel 7. De incorporatie van deze bepaling in artikel 4 heeft dit tot gevolg.

Artikel 4

Zoals in de toelichting bij artikel 3 is uiteengezet, moet de grond voor uitvoeringsbepalingen voor de dossiersamenstelling die nu in artikel 4.4.29, VCRO is opgenomen, worden geschrapt omdat ze voortaan in artikel 4.4.25, VCRO is vermeld.

Artikel 5

Wat het beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, bepaalt het huidige artikel 4.8.16, §1, VCRO dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen beroep kan instellen, voor zover hem niet kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie. Het beroep dient te worden ingesteld binnen een vervalt termijn van dertig dagen. Luidens artikel 4.8.16, §2, VCRO gaat die termijn in:

“1° wat betreft vergunningsbeslissingen:

- a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
- b) hetzij de dag na deze van aanplakking, in alle andere gevallen;

2° wat betreft valideringsbeslissingen:

- a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
- b) hetzij de dag na deze van de opname in het vergunningenregister, in alle andere gevallen;

3° wat betreft registratiebeslissingen:

- a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
- b) hetzij de dag na deze van de opname van de constructie in het vergunningenregister, in alle andere gevallen.”.

In een arrest nr. 8/2011 d.d. 27 januari 2011 is het Grondwettelijk Hof overgegaan tot de vernietiging van artikel 4.8.16, §2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b), VCRO. Teneinde de decreetgever de nodige tijd te geven om wetgevend op te treden, worden de gevolgen van de vernietigde bepaling gehandhaafd tot 31 juli 2011. Huidig tekstvoorstel komt tegemoet aan de bezwaren van het Grondwettelijk Hof.

Het Grondwettelijk Hof heeft het beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (als een jurisdictioneel beroep bij een administratief rechtscollege tegen een in laatste administratieve aanleg gewezen bestuurlijke beslissing) vergeleken met het beroep tot nietigverklaring van dergelijke bestuurlijke beslissingen dat, op grond van artikel 14, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, bestaat bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Beroepen tot nietigverklaring bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State kunnen worden ingesteld binnen zestig dagen nadat de bestreden beslissingen werden bekendgemaakt of betekend of, indien ze noch bekendgemaakt noch betekend dienen te worden, zestig dagen nadat de verzoeker er kennis van heeft gehad.

Het Grondwettelijk Hof merkt op dat artikel 4.8.16, §2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b), VCRO tot gevolg heeft dat de beroepstermijn wordt verkort van zestig dagen vanaf de kennisneming van de beslissing tot dertig dagen vanaf de aanplakking of de opname in het vergunningenregister. Het Hof stelt verder dat een dergelijke vermindering van de beroepstermijn tot gevolg heeft dat belanghebbenden slechts over een beperkte tijd beschikken om kennis te nemen van de aanplakking of van de opname in het vergunningenregister en om in voorkomend geval een beroep in te stellen. Volgens het Grondwettelijk Hof legt artikel 4.8.16, §2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b), VCRO bijgevolg een onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid op en houdt de bedoelde termijn van dertig dagen een onevenredige beperking in van het recht op toegang tot de rechter.

Gelet op de vernietiging van artikel 4.8.16, §2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b), VCRO is het noodzakelijk om deze bepaling aan te passen waarbij de beroepstermijn wordt verlengd.

Voor de gevallen waar geen betekening van de bestreden beslissing vereist is, is het alleszins aangewezen de dag van de aanplakking of van de opname in het vergunningenregister te behouden als aanvangspunt van de beroepstermijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in voormeld arrest vastgesteld dat de aanplakking en de opname in het vergunningenregister inderdaad een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de beslissing.

Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker.

Bovendien dient de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikel 4.7.19, §2, en 4.7.23, §4, en 4.7.26, §4, 6° en 7°, VCRO). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (*Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

Ook omtrent de beroepstermijn voor valideringsbeslissingen en registratiebeslissingen, die ingaat de dag na die van de opname in het vergunningenregister, heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat de decreetgever deze datum als aanvangspunt van de beroepstermijn vermocht te hanteren.

Omwille van de rechtszekerheid verbonden aan de dag na die van de aanplakking of van de opname in het vergunningenregister als aanvangspunt van de beroepstermijn, is

het aangewezen dit aanvangspunt te behouden. De beroepstermijn laten ingaan vanaf de feitelijke kennisname van de bestreden beslissing biedt onvoldoende rechtszekerheid en leidt tot discussies over de datum van kennisname, de reikwijdte van de plicht tot waakzaamheid van de burger enzovoort.

Aangezien het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat het voormelde aanvangspunt van de beroepstermijn, samen genomen met de verkorting van de termijn van zestig naar dertig dagen een onevenredige beperking inhoudt van het recht op toegang tot de rechter, is het noodzakelijk de beroepstermijn te verlengen. Een beroepstermijn van 45 dagen lijkt hierbij redelijk. Het kan immers worden aangenomen dat een termijn van 15 dagen vanaf de aanplakking of de opname in het vergunningenregister volstaat om de inhoud van de beslissing te consulteren op het gemeentebestuur. Vervolgens rest de belanghebbende nog een redelijke termijn van dertig dagen om een verzoekschrift op te stellen.

In haar advies nr. 49.397/1 van 7 april 2011 stelt de Raad van State dat met deze benadering ingestemd kan worden, onder meer ermee rekening houdende dat de beroepstermijn van dertig dagen en de aanwending van de voormelde bekendmakingsvormen als referentiepunt voor de berekening van die termijn, elk afzonderlijk beschouwd, door het Hof niet in vraag zijn gesteld.

De lengte van de beroepstermijn dient mee te worden bekeken in het licht van de wachttermijn van 36 dagen vooraleer gebruik kan worden gemaakt van een vergunning die in laatste administratieve aanleg werd verleend (artikel 4.7.23, §5, en artikel 4.7.26, §4, VCRO). Indien er zou worden voor geopteerd om de beroepstermijn op te trekken van dertig dagen naar zestig dagen, vergroot het risico aanzienlijk dat de vergunninghouder reeds een substantiële aanvang neemt met de werken vooraleer in kennis te worden gesteld van een eventuele procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarin haar/zijn vergunning wordt aangevochten. Bij een verlenging van de beroepstermijn tot (slechts) 45 dagen is dit risico veel kleiner. Aangezien de werken slechts een aanvang mogen nemen na 36 dagen, is het weinig waarschijnlijk dat de werken reeds een substantiële aanvang zouden hebben genomen vooraleer de vergunninghouder in kennis werd gesteld van een eventueel beroep.

De wachttermijn van 36 dagen werd met de inwerkingtreding van de VCRO ingevoerd, vanuit de bezorgdheid dat het risico's inhoudt indien iemand lopende de uitvoering van de vergunning een beroepsprocedure bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen opstart. Gelet op de korte beroepstermijn van dertig dagen vanaf de aanplakking leek het de decreetgever wenselijk om voortaan het principe te hanteren dat van een vergunning slechts gebruik mocht worden gemaakt vanaf de 36ste dag na de dag van de aanplakking. (*Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, p. 190).

De Raad van State merkt op dat de wachttermijn die momenteel buiten de beroepstermijn verstrijkt, door de verlenging van de beroepstermijn, binnen de nieuwe beroepstermijn verstrijkt. Gelet op de nadelige gevolgen hiervan voor de betrokken partijen, vraagt de Raad om na te gaan of de voormelde wachttermijn niet eveneens dient te worden uitgebreid.

Het verlengen van de wachttermijn wordt echter niet wenselijk geacht. Indien men deze wachttermijn in evenredigheid met de uitbreiding van de termijn voor het instellen van een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen zou uitbreiden, zou deze wachttermijn op vijftig dagen moeten worden gebracht. Het is niet wenselijk elke vergunninghouder, na het doorlopen van de volledige vergunningsprocedure, nog eens dergelijke lange termijn verplichtend op te leggen, vooraleer van de vergunning gebruik kan worden gemaakt. De bestaande wachttermijn van 35 dagen biedt voldoende rechtsbescherming voor belanghebbende derden. Aangezien de werken slechts een aanvang mogen nemen na 36 dagen, is het immers weinig waarschijnlijk dat de werken reeds een substantiële aanvang zouden hebben genomen vooraleer de vergunninghouder in kennis werd gesteld van een eventueel beroep.

Bovendien zou ook een verlenging van de wachttermijn op zichzelf genomen geen sluitende rechtsbescherming aan belanghebbende derden bieden, vermits een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet schorsend werkt en de vergunninghouder dus toch de werken kan aanvangen ook al werd een dergelijk beroep ingesteld.

Indien de vergunninghouder dit wenselijk acht en ter zake geen enkel risico wenst te lopen, kan deze er uiteraard wel vrijwillig voor opteren om een langere wachttermijn in acht te nemen.

Omwille van de eenvormigheid, de duidelijkheid en de leesbaarheid van artikel 4.8.16, §2, VCRO, is het aangewezen om de beroepstermijn vast te leggen op 45 dagen, zowel voor de gevallen waarin een betekening van de bestreden beslissing vereist is, als voor de gevallen waarin dergelijke betekening niet vereist is.

Om juridische discussies te vermijden wordt daarnaast in artikel 4.8.16, §2, 1°, b), VCRO verduidelijkt dat de beroepstermijn begint te lopen de dag na deze van de startdatum van de aanplakking, en niet pas de dag na de laatste dag van de aanplakking. Dit is een loutere verduidelijking van de bestaande tekst die aansluit bij de oorspronkelijke bedoeling van de decreetgever en bij de bestaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Artikel 6

Met het wijzigingsdecreet van 16 juli 2010 werd artikel 5.6.7, VCRO vervangen. Paragraaf 1 regelt de afwijkingsmogelijkheden ten behoeve van zonevreemde milieuvergunningen. Paragraaf 3 regelt de andere afwijkingsmogelijkheden. Hierbij werd er verkeerdelijk van uitgegaan dat milieuvergunningen voor zonevreemde inrichtingen enkel kunnen worden verleend voor reeds bestaande, stedenbouwkundig vergunde inrichtingen. In de overgrote meerderheid van de gevallen is dat inderdaad zo. Maar toch zijn er een aantal situaties denkbaar waar toch een milieuvergunning (in afwijking op het gewestplan) moet kunnen worden gegeven voor nog niet stedenbouwkundig vergunde installaties. Het voorbeeld dat hierbij het meest voor de hand ligt is dat van de windmolens in agrarisch gebied. Deze kunnen stedenbouwkundig vergund worden via artikel 4.4.9, VCRO (clichering van de typevoorschriften van de RUP's in het gewestplan). Een strikte interpretatie van 5.6.7, VCRO leidt ertoe dat geen milieuvergunning kan worden bekomen vooraleer de stedenbouwkundige vergunning is uitgereikt. Dat is uiteraard niet de bedoeling. Vandaar dat thans wordt voorgesteld om de eerste paragraaf van dit artikel aan te passen, waarbij het duidelijk wordt gemaakt dat de tweede voorwaarde (hoofdzakelijk vergund) enkel geldt voor bestaande inrichtingen. Voor nieuwe, nog op te richten installaties, geldt als voorwaarde uiteraard wel dat deze in aanmerking komen voor een stedenbouwkundige vergunning op basis van de mogelijkheden om af te wijken van stedenbouwkundige voorschriften zoals deze in de VCRO zijn vastgesteld.

Ten onrechte stelt de SARO in haar advies dat deze regeling geen oplossing zou bieden voor het aangehaalde voorbeeld van de windturbines, zolang de woorden 'behalve milieuvergunningen' van artikel 5.6.7, §3, laatste zin, VCRO niet geschrapt worden. Met deze opmerking kan niet worden ingestemd. Het verlenen van een milieuvergunning voor windmolens in agrarisch gebied is mogelijk onder de voorwaarden en in toepassing van artikel 5.6.7, §1, VCRO. De derde paragraaf van dit artikel is van toepassing op alle andere vergunningen.

Artikel 7 en 8

De nieuwe regeling in verband met planologische attesten treedt in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum. Voor de toepassing van de nieuwe regeling is het immers noodzakelijk om het besluit van de Vlaamse Regering d.d. 4 juni 2004 tot bepaling van de nadere regels voor het planologisch attest aan te passen.

Planologische attestaten die werden aangevraagd vóór deze door de Vlaamse Regering te bepalen datum van inwerkingtreding, worden behandeld volgens de procedureregelen die golden voorafgaand aan die datum.

De voorgestelde termijn voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen is van toepassing op alle vergunningsbeslissingen, valideringsbeslissingen of registratiebeslissingen die worden genomen na de datum van de inwerkingtreding van dit decreet.

De Raad van State wijst erop dat er betreffende de concrete datum van inwerkingtreding rekening mee dient te worden gehouden dat het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 8/2011 de handhaving van de gevolgen van het vernietigde artikel van de codex beperkt heeft tot 31 juli 2011. Er moet bijgevolg op toegezien worden dat artikel 5 uiterlijk op 1 augustus 2011 in werking treedt.

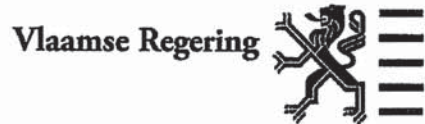
De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

**Voorontwerp van decreet tot wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke
Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport
is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het
ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Aan artikel 2.4.4, §2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
van 15 mei 2009 worden de volgende zinnen toegevoegd:

"Het onteigeningsplan dat gelijktijdig met het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan is
opgemaakt, wordt aan de Vlaamse Regering voorgelegd nadat de deputatie het
gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan heeft goedgekeurd. De Vlaamse Regering
beslist over de goedkeuring van het onteigeningsplan en het verlenen van de
onteigeningsmachtiging."

Art. 3. In artikel 4.4.25 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen
aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt:

"§1. De aanvraag tot planologisch attest wordt, op straffe van onontvankelijkheid, per
beveiligde zending bezorgd aan het college van burgemeester en schepenen van de
gemeente waarin het voorwerp van de aanvraag ligt. Als het voorwerp van de
aanvraag op het grondgebied van twee of meer gemeenten ligt, dan wordt de
aanvraag ingediend bij de gemeente waar de hoofdtoegang tot het bestaande bedrijf
zich bevindt.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels voor de opbouw van het aanvraagdossier. Ze kan daarbij diverse vormen van dossiersamenstelling onderscheiden, naargelang van de aard, de ruimtelijke implicaties en de complexiteit van de beoogde ontwikkelingsmogelijkheden. Als de gebouwen of de functies slechts gedeeltelijk vergund zijn, dan moet de aanvraag duidelijkheid bieden over de verwijdering of regularisatie van de niet-vergunde delen.

De opmaak van een aanvraag gebeurt onder de verantwoordelijkheid van één of meerdere ruimtelijk planners.”.

2° in paragraaf 2, eerste lid, worden de woorden “gedelegeerde planologische ambtenaar” vervangen door de woorden “gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar”;

3° in paragraaf 2 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:
“Als de aanvraag volledig en ontvankelijk is, dan levert de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar een ontvangstbewijs af.”;

4° aan paragraaf 2 worden een derde, vierde en vijfde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“De gemeenteraad is bevoegd om over de aanvraag te beslissen, behoudens in de gevallen die door de Vlaamse Regering zijn bepaald. De Vlaamse Regering bepaalt in welke gevallen, rekening houdend met de omvang, de aard en de ligging van het bedrijf en van de met de aanvraag beoogde ontwikkelingen, de Vlaamse Regering dan wel de deputatie over de aanvraag beslist. In dergelijk geval stuurt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar na de afgifte van het ontvangstbewijs de aanvraag door naar de Vlaamse Regering of de deputatie.

In geval de gemeenteraad bevoegd is, maar het voorwerp van de aanvraag op het grondgebied van twee of meer gemeenten ligt, stuurt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar na de afgifte van het ontvangstbewijs een exemplaar of een kopie van de aanvraag naar het college van burgemeester en schepenen van de andere betrokken gemeente of gemeenten. De betrokken gemeenteraden beslissen dan over de aanvraag elk voor wat het grondgebied van zijn gemeente betreft.

In geval de deputatie bevoegd is, maar het voorwerp van de aanvraag op het grondgebied van twee of meer provincies ligt, stuurt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar na de afgifte van het ontvangstbewijs een exemplaar of een kopie van de aanvraag naar de deputatie van elke betrokken provincie. De deputaties beslissen dan over de aanvraag elk voor wat het grondgebied van haar provincie betreft.”.

5° in paragraaf 4 en paragraaf 6, eerste lid worden de woorden “het college van burgemeester en schepenen” vervangen door de woorden “de gemeenteraad”.

6° in paragraaf 5 wordt het eerste lid opgeheven.

Art. 4. In artikel 4.4.29 van dezelfde codex wordt punt 1° opgeheven.

Art. 5. In artikel 4.8.16 van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 16 juli 2010, wordt paragraaf 2 vervangen door wat volgt:

"§2. De beroepen worden ingesteld binnen een vervalt termijn van vijfenveertig dagen, die ingaat als volgt:

- 1° wat betreft vergunningsbeslissingen:
 - a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
 - b) hetzij de dag na deze van de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen;
- 2° wat betreft valideringsbeslissingen:
 - a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
 - b) hetzij de dag na deze van de opname in het vergunningenregister, in alle andere gevallen;
- 3° wat betreft registratiebeslissingen:
 - a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
 - b) hetzij de dag na deze van de opname van de constructie in het vergunningenregister, in alle andere gevallen."

Art. 6. In artikel 5.6.7, §1, eerste lid, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 17 juli 2010, wordt punt 2° vervangen door wat volgt:

"2° de inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift of, voor zover het gaat om een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund."

Art. 7. Aan artikel 7.5.2 van dezelfde codex wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Als geen gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar en geen waarnemend stedenbouwkundige ambtenaar is aangesteld, worden de taken, vermeld in artikel 4.4.25, §2, die zijn toevertrouwd aan de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, uitgeoefend door een daartoe door het college van burgemeester en schepenen gemachtigde ambtenaar."

Art. 8. Planologische attesten die werden aangevraagd vóór de datum van inwerkingtreding van artikel 3 en 4, worden behandeld volgens de procedureregels die golden voorafgaand aan die datum.

Artikel 5 is van toepassing op alle beslissingen die worden genomen na de datum van de inwerkingtreding van dit decreet.

Art. 9. Artikel 3 en 4 treden in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, sweeping loop followed by a horizontal line and a small vertical stroke.

Philippe MUYTERS

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
RUIMTELIJKE ORDENING – ONROEREND ERFGOED

**Advies
van 30 maart 2011
inzake ontwerpdecreet tot wijziging van
de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening**

SARO | Koning Albert II-laan 19 bus 12 | 1210 Brussel

I. SITUERING

1. SARO ontving op 16 maart 2011 een adviesvraag van minister van ruimtelijke ordening Philippe Muyters over het ontwerpdecreet inzake wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.¹ Voorliggend ontwerp decreet wijzigt de VCRO op volgende vier punten:
 - De bevoegdheid voor het verlenen van de onteigeningsmachtiging bij gelyktijdige opmaak van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en het onteigeningsplan;
 - De taakverdeling bij de behandeling van de planologische attesten;
 - De beroepstermijn bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen;
 - Het verlenen van milieuvergunningen voor zonevreemde inrichtingen.

De Raad gaat hierna verder in op de voorgestelde wijzigingen.

II. ONTEIGENINGSMACHTIGING

2. Met voorliggend ontwerpdecreet wordt de Vlaamse Regering aangeduid als overheid, die de machtiging tot onteigening afgeeft. Dit houdt een terugkeer in naar de regeling die gold voor 1 september 2009. SARO ondersteunt deze wijziging. Het dient inderdaad de rechtszekerheid dat de Vlaamse Regering terug het onteigeningsplan goedkeurt en de onteigeningsmachtiging verleent.

III. PLANOLOGISCH ATTEST

3. In de huidige regeling worden aanvragen voor planologische attesten ingediend bij de gedelegeerde planologische ambtenaar. Deze stuurt het dossier na onderzoek van ontvankelijkheid en volledigheid door naar de gemeente, de provincie of de bevoegde gewestelijke dienst. Vandaag worden echter meer dan 90% van de planologische attesten behandeld door de gemeenten. De Raad vindt het positief dat het ontwerp decreet (artikel 3) nu voorziet dat een aanvraag voor een planologisch attest wordt bezorgd aan de gemeenten.
4. In een aantal gevallen zal evenwel de provincie of het gewest nog beslissen. De Vlaamse Regering zal een limitatieve (en beperkte) lijst opstellen van gevallen waarin de provincie of het gewest bevoegd is. Dit Besluit van de Vlaamse Regering moet nog opgemaakt worden. De Raad dringt er op aan dat dit snel wordt opgemaakt en dat de concrete invulling van de taakverdeling tussen de drie niveaus in onderling overleg met de drie planningsniveaus wordt beslist.
5. Art. 3, 2° heeft tot gevolg dat de stedenbouwkundige ambtenaar en bij afwezigheid het College op zelfstandige wijze moeten inschatten wie de bevoegde planoverheid is. Foutieve inschattingen geven naderhand voer voor beroepen Raad van State terwijl, bij gebreke aan administratieve beroepsmogelijkheid, heel de administratieve procedure tot het bekomen van een planologisch attest moet doorlopen worden. Het is aangewezen dat wat de toewijzing betreft een correctiemogelijkheid decretaal wordt ingeschreven.
6. Art. 3, 4° tweede en derde lid kunnen aanleiding geven tot absurde situaties wanneer de

¹ Ontwerp van decreet tot wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009. Vlaamse Regering, 4 maart 2011. VR 2011 0403 DOC.0176.

verschillende raden of colleges tot een ander besluit komen. Deze regeling lijkt bovendien in strijd te zijn met het subsidiariteitsbeginsel. Daarom is het aangewezen om deze hypothesen te laten behandelen door respectievelijk de provincie en het gewest.

7. Inzake het aantal exemplaren merkt de Raad op dat bedrijven, gelegen op grondgebied van twee gemeenten, twee dossiers moeten indienen bij elke gemeente.
8. Artikel 7 bepaalt dat indien er geen gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar of geen waarnemend stedenbouwkundig ambtenaar is aangesteld, de taken worden uitgeoefend door een daartoe door het college van burgemeester en schepenen gemachtigde ambtenaar. Het is niet logisch dat een ambtelijke bevoegdheid toekomt aan het college. In de artikels die ingaan op de procedure van de vergunningen staat daarom telkens de 'secretaris of zijn gemachtigde'. Daarom stelt de Raad voor om artikel 7 te vervangen door: *'Als er geen stedenbouwkundige ambtenaar is, worden de taken vermeld in art. 4.4.25 §2 uitgeoefend door de secretaris of zijn gemachtigde.'* De secretaris kan dan iemand van het personeel de machtiging geven, ongetwijfeld iemand van de stedenbouwkundige dienst. Gemeentepersoneel ontvangt géén rechtstreekse orders van het college, net zoals de Vlaamse Regering ook niet rechtstreeks een ambtenaar kan aansturen.
9. Ten slotte merkt de Raad op dat een aantal knelpunten zake planologische attesten met voorliggende wijzigingen niet worden opgelost. De SARO wijst op volgende lacune in de Codex. Sinds het Aanpassings- en aanvullingsdecreet biedt de VCRO de mogelijkheid om een planologisch attest op te maken zonder de verplichting tot opmaak van een RUP (dit valt a contrario af te leiden uit artikel 4.4.25, § 6 en artikel 4.4.26, § 1, eerste lid). Voorheen moest elk planologisch attest worden gevolgd door een RUP. Artikel 4.4.26, § 2 VCRO biedt evenwel enkel de mogelijkheid om bij een aanvraag voor een stedenbouwkundige of een milieuvergunning af te wijken van de vigerende stedenbouwkundige vergunning in het geval het planologisch attest verplicht tot de opmaak of de wijziging van een RUP. Dit maakt een planologisch attest dat niet verplicht tot de opmaak van een RUP volkomen doelloos. Dit leidt er toe dat overheden er pro forma zullen voor opteren om een opmaak van een RUP in het planologisch attest in te schrijven en na het pro forma voorontwerp van het RUP de procedure zullen stopzetten met als enige doel te ontsnappen aan de sanctie voorzien in artikel 4.4.26, § 1, tweede lid.

IV. VERLENGING BEROEPSTERMIJN RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTING

10. Het Grondwettelijk Hof vernietigde in haar arrest van 27 januari 2011 artikel 4.8.16, §2, 1b, 2b en 3b van de VCRO. Het Hof ging de vergelijking aan tussen het beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen met het beroep voor nietigverklaring bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Het Hof oordeelde dat de beroepstermijn door bovenvermeld artikel wordt verminderd van zestig dagen vanaf de kennisname van de beslissing tot 30 dagen vanaf de aanplakking of opname in het vergunningenregister. Het Hof oordeelde dat deze vermindering van de beroepstermijn tot gevolg heeft dat de belanghebbenden slechts over een beperkte periode beschikken om kennis te nemen van de aanplakking of opname in het vergunningenregister om in voorkomend geval beroep in te stellen. Het vermelde artikel legt dus een onevenredige strenge verplichting tot waakzaamheid op en bedoelde termijn van 30 dagen houdt een onevenredige beperking in van het recht op toegang tot de rechter.
11. Het ontwerpdecreet gaat nu uit van een verlenging van de termijn tot 45 dagen. De Raad merkt op dat in tal van decreten wordt gestreefd naar uniformisering en vereenvoudiging (cf. de beroepstermijn voor de Raad van State bedraagt 60 dagen). De Raad vraagt te motiveren waarom geopteerd is voor 45 dagen. Hij merkt op dat uit het advies van Inspectie van Financiën blijkt dat in

het dossier dat aan hen werd voorgelegd, uitgegaan werd van een beroepstermijn van zestig dagen.² De SARO merkt tevens op dat de schorsingstermijn bij aanplakking niet naar verhouding werd aangepast.

V. MILIEUVERGUNNING VOOR ZONEVREEMDE INRICHTINGEN

12. Het ontwerpdecreet (artikel 6) wijzigt artikel 5.6.7. van de VCRO als volgt: *'2° De inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift, of, voor zover het gaat over een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund.'* Deze wijziging zal echter geen oplossing aanreiken voor het aangehaalde voorbeeld van de windturbines zolang de woorden 'behalve milieuvergunningen' van art. 5.6.7, §3, laatste zin van de VCRO niet geschrapt worden.

² In de nota van Inspectie van Financiën staat onder de beknopte samenvatting van het dossier: *'Ter remediëring wordt de beroepstermijn bij de Raad voor Vergunningsbeslissingen eveneens op zestig dagen gebracht.'*

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 49.397/1
VAN 7 APRIL 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 16 maart 2011 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet “tot wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009”, heeft het volgende advies gegeven:

49.397/1

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe de volgende wijzigingen aan te brengen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: de Codex):

- de Vlaamse Regering wordt opnieuw aangewezen als de bestuurlijke overheid die bevoegd is voor de afgifte van de onteigeningsmachtiging in geval van gelijktijdige opmaak van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en een onteigeningsplan (artikel 2 van het ontwerp);
- de verantwoordelijkheden van de bestuurlijke overheden in het kader van de behandeling van een aanvraag tot afgifte van een planologisch attest worden herschikt (artikelen 3, 4 en 7 van het ontwerp);
- de vervalt termijn voor het instellen van een beroep tegen vergunnings-, validerings- en registratiebeslissingen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wordt opgetrokken van dertig tot vijfenveertig dagen (artikel 5 van het ontwerp);
- de mogelijkheden tot afwijking van stedenbouwkundige voorschriften bij milieuvergunningaanvragen voor zonevreemde inrichtingen worden uitgebreid tot nog niet bestaande inrichtingen (artikel 6 van het ontwerp).

Voor sommige van de nieuwe regels wordt voorzien in overgangsbepalingen (artikel 8 van het ontwerp) of wordt de Vlaamse Regering ermee belast om een datum van inwerkingtreding te bepalen (artikel 9 van het ontwerp).

VORMVEREISTEN

Overeenkomstig artikel 3, § 2, 1°, van het decreet van 10 maart 2006 houdende de oprichting van de strategische adviesraad Ruimtelijke Ordening - Onroerend Erfgoed dient over het ontwerp het advies te worden ingewonnen van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening - Onroerend Erfgoed. Aan dat vormvereiste is nog niet voldaan. Indien de thans voorliggende tekst ten gevolge van het vervullen van dat vormvereiste nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, nog aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, worden voorgelegd.

49.397/1

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Opschrift en artikel 2

De datum waarop de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is vastgesteld (15 mei 2009) maakt geen deel uit van het citeeropschrift¹. De vermelding van die datum wordt dan ook best weggelaten.

Artikel 3

In het ontworpen artikel 4.4.25, § 2, tweede lid, van de Codex (artikel 3, 3°, van het ontwerp) wordt vanuit taalkundig oogpunt best het werkwoord “afgeven” of “uitreiken” gebruikt, in plaats van “afleveren”.

Artikel 5

1. Bij arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011 heeft het Grondwettelijk Hof de vernietiging uitgesproken van de regels in verband met de vervaltermijn voor het instellen van een beroep tegen vergunnings-, validerings- en registratiebeslissingen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen die vervat liggen in artikel 4.8.16, § 2, 1°, b), 2°, b), en 3°, b), van de Codex. Het Hof was van oordeel dat het bepalen van een beroepstermijn van dertig dagen en het hanteren van de dag volgend op de bekendmaking van de beslissing door aanplakking (voor vergunningsbeslissingen) of door opname in het vergunningenregister (voor validerings- en registratiebeslissingen) als aanvangspunt van die termijn, in combinatie met elkaar, een onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid oplegt aan belanghebbenden die, bij gebreke van een geïndividualiseerde kennisgeving van de betrokken beslissing ten opzichte van hen, van de genoemde bekendmakingsvormen afhankelijk zijn om in rechte tegen die beslissingen op te komen, wat een onevenredige beperking inhoudt van hun recht op toegang tot de rechter².

¹ Zie artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, en artikel 8.1.1 van de Codex.

² GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011, B.13.1-B.13.8.1.

49.397/1

De stellers van het ontwerp beogen aan dat arrest tegemoet te komen door de beroepstermijn bedoeld in artikel 4.8.16, § 2, van de Codex met vijftien dagen te verlengen, zodat die termijn in totaal vijfenveertig dagen bedraagt.

Met die benadering kan worden ingestemd, onder meer ermee rekening houdende dat de beroepstermijn van dertig dagen en de aanwending van de voormelde bekendmakingsvormen als referentiepunt voor de berekening van die termijn, elk afzonderlijk beschouwd, door het Hof niet in vraag zijn gesteld. Zo derhalve de gevolgde werkwijze kan worden geacht in overeenstemming te zijn met voornoemd arrest, zal het in voorkomend geval aan het Grondwettelijk Hof toekomen om hierover definitief uitsluitel te geven.

2. De wachttermijn die moet verlopen alvorens gebruik kan worden gemaakt van een in laatste bestuurlijke aanleg verleende vergunning (opgelegd bij artikel 4.7.23, § 5, of artikel 4.7.26, § 4, van de Codex, naargelang het type vergunningsprocedure), wordt niet verlengd. Het gevolg daarvan is dat die termijn, die vijfendertig dagen bedraagt en thans buiten de beroepstermijn van dertig dagen valt, door de ontworpen uitbreiding van de beroepstermijn met vijftien dagen, binnen de nieuwe beroepstermijn van vijfenveertig dagen verstrijkt. Dat valt uit het oogpunt van een doeltreffende rechtsbescherming van de belanghebbende derde als een achteruitgang te beschouwen, draagt voor de vergunninghouder niet daadwerkelijk bij tot een grotere rechtszekerheid, maakt de regeling inzake de uitvoerbaarheid van de betrokken vergunningen inconsistent en staat haaks op de bedoeling die de decreetgever eertijds met de invoering van de wachttermijn heeft nagestreefd³. De stellers van het ontwerp dienen bijgevolg na te gaan of de voormelde wachttermijn niet eveneens dient te worden uitgebreid, in evenredigheid met de uitbreiding van de termijn voor het instellen van een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Artikel 6

1. In de inleidende zin van artikel 6 van het ontwerp moet de juiste datum van het bedoelde wijzigingsdecreet worden vermeld (16 juli 2010).

³ Zie wat dat betreft, het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 190, nr. 563.

49.397/1

2. In het ontworpen artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, 2°, van de Codex dient “in afwijking van (niet: op) de bepalingen” te worden geschreven.

Artikel 8

Wat betreft de toepassing van artikel 5 van het ontwerp op alle beslissingen die worden genomen na de datum van inwerkingtreding van het voorliggende ontwerpdecreet, dient betreffende de concrete datum van inwerkingtreding ermee rekening te worden gehouden dat het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 8/2011 de handhaving van de gevolgen van het vernietigde artikel 4.8.16, § 2, 1°, b), 2°, b), en 3°, b), van de Codex heeft beperkt tot 31 juli 2011. Men dient er bijgevolg op toe te zien dat artikel 5 van het ontwerp uiterlijk op 1 augustus 2011 in werking treedt.

Artikel 9

De inwerkingtreding op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum, die in artikel 9 van het ontwerp wordt bepaald voor de artikelen 3 en 4 ervan, dient wellicht te worden uitgebreid tot artikel 7 ervan, aangezien de bij dat artikel ontworpen bepaling rechtstreeks verband houdt met de bij de artikelen 3 en 4 ontworpen wijzigingen.

49.397/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	M. TISON,	assessoren van de
	L. DENYS,	afdeling Wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de Heer P. T'KINDT, auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

A. BECKERS

M. VAN DAMME

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Aan artikel 2.4.4, §2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening worden de volgende zinnen toegevoegd:

“Het onteigeningsplan dat gelijktijdig met het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan is opgemaakt, wordt aan de Vlaamse Regering voorgelegd nadat de deputatie het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan heeft goedgekeurd. De Vlaamse Regering beslist over de goedkeuring van het onteigeningsplan en het verlenen van de onteigeningsmachtiging.”.

Art. 3. In artikel 4.4.25 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt:

“§1. De aanvraag tot planologisch attest wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending bezorgd aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin het voorwerp van de aanvraag ligt. Als het voorwerp van de aanvraag op het grondgebied van twee of meer gemeenten ligt, dan wordt de aanvraag ingediend bij de gemeente waar de hoofdtoegang tot het bestaande bedrijf zich bevindt.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels voor de opbouw van het aanvraagdossier. Ze kan daarbij diverse vormen van dossiersamenstelling onderscheiden naargelang van de aard, de ruimtelijke implicaties en de complexiteit van de beoogde ontwikkelingsmogelijkheden. Als de gebouwen of de functies slechts gedeeltelijk vergund zijn, dan moet de aanvraag duidelijkheid bieden over de verwijdering of regularisatie van de niet-vergunde delen.

De opmaak van een aanvraag gebeurt onder de verantwoordelijkheid van één of meerdere ruimtelijk planners.”;

2° in paragraaf 2, eerste lid, worden de woorden “gedelegeerde planologische ambtenaar” vervangen door de woorden “gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar”;

3° in paragraaf 2 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Als de aanvraag volledig en ontvankelijk is, dan geeft de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar een ontvangstbewijs af.”;

4° aan paragraaf 2 worden een derde, vierde, vijfde en zesde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“De gemeenteraad is bevoegd om over de aanvraag te beslissen behoudens in de gevallen die door de Vlaamse Regering zijn bepaald. De Vlaamse Regering bepaalt in welke gevallen rekening houdend met de omvang, de aard en de ligging van het bedrijf en van de met de aanvraag beoogde ontwikkelingen, de Vlaamse Regering dan wel de deputatie over de aanvraag beslist. In dergelijk geval stuurt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar na de afgifte van het ontvangstbewijs de aanvraag door naar de Vlaamse Regering of de deputatie.

In geval de gemeenteraad bevoegd is maar het voorwerp van de aanvraag op het grondgebied van twee of meer gemeenten ligt, stuurt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar na de afgifte van het ontvangstbewijs een exemplaar of een kopie van de aanvraag naar het college van burgemeester en schepenen van de andere betrokken gemeente of gemeenten. De betrokken gemeenteraden beslissen dan over de aanvraag elk voor wat het grondgebied van zijn gemeente betreft.

In geval de deputatie bevoegd is maar het voorwerp van de aanvraag op het grondgebied van twee of meer provincies ligt, stuurt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar na de afgifte van het ontvangstbewijs een exemplaar of een kopie van de aanvraag naar de deputatie van elke betrokken provincie. De deputaties beslissen dan over de aanvraag elk voor wat het grondgebied van haar provincie betreft.

In niet-ontvoogde gemeenten die nog niet over een gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar beschikken, worden de taken vermeld in deze paragraaf, die zijn toegewezen aan de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, uitgeoefend door een daartoe door het college van burgemeester en schepenen gemachtigde ambtenaar.”;

5° in paragraaf 4 en paragraaf 6, eerste lid worden de woorden “het college van burgemeester en schepenen” telkens vervangen door de woorden “de gemeenteraad”;

6° in paragraaf 5 wordt het eerste lid opgeheven.

Art. 4. In artikel 4.4.29 van dezelfde codex wordt punt 1° opgeheven.

Art. 5. In artikel 4.8.16 van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 16 juli 2010, wordt paragraaf 2 vervangen door wat volgt:

”§2. De beroepen worden ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen, die ingaat als volgt:

1° wat betreft vergunningsbeslissingen:

- a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
- b) hetzij de dag na deze van de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen;

2° wat betreft valideringsbeslissingen:

- a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
- b) hetzij de dag na deze van de opname in het vergunningenregister, in alle andere gevallen;

3° wat betreft registratiebeslissingen:

- a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;
- b) hetzij de dag na deze van de opname van de constructie in het vergunningenregister, in alle andere gevallen.”.

Art. 6. In artikel 5.6.7, §1, eerste lid, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 16 juli 2010, wordt punt 2° vervangen door wat volgt:

“2° de inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift of, voor zover het gaat om een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund.”.

Art. 7. Planologische attestaten die werden aangevraagd vóór de datum van inwerkingtreding van artikel 3 en 4, worden behandeld volgens de procedureregels die golden voorafgaand aan die datum.

Artikel 5 is van toepassing op alle beslissingen die worden genomen na de datum van de inwerkingtreding van dit decreet.

Art. 8. Artikel 3 en 4 treden in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum.

Brussel, 20 mei 2011.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS